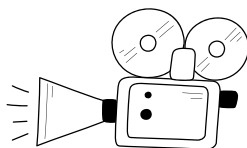

Rose

คุณชายซูเปอร์สตาร์ แห่งวงการบันเทิง เล่ม 1

爱你怎么说

风流书呆
เฟิงหลิวซูไต่
เขียน

ศัตกาล
แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“การแสดงที่แท้จริงต้องเรียนรู้จากชีวิตจริง อ่านหนังสือให้มาก
ออกไปเดินดูข้างนอกเยอะๆ เติมเต็มประสบการณ์ชีวิตของตัวเอง”
- เฟิงหลิวซูไต่

หนังสือคุณภาพ
โดยอภินิหารกรุป

คุณชายซูเปอร์สตาร์แห่งวงการบันเทิง เล่ม 1

爱你怎么说

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

Published originally under the title of 《爱你怎么说》(How to Say I Love You)

Author © 风流书呆 (Feng Liu Shu Dai)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd)

Thai edition copyright © 2023 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม 2566

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

เพิงหลิวซูได.

คุณชายซูเปอร์สตาร์แห่งวงการบันเทิง เล่ม 1 / เพิงหลิวซูได: เขียน; คีตกาล: แปล จาก 爱你怎么说.- กรุงเทพฯ: โรส
อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2566.

(4), 468 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 492)

1. นวนิยายจีน. I. คีตกาล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว 7ค7 ล.1

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-5466-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิธกพันธุ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระธร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร ใจรัตน์ สมบัติพิบูลย์ • บรรณาธิการ กัลยากร เจริญอมรรัตน์ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนิสรา ครองธรรม

บรรณาธิการภาษา สนิมมา แซ่ปึ้ง • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ดวงหทัย มีตอุทิศชัยกุล

คอมพิวเตอร์ สุภารัตน์ พรหมหงษ์, จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร พวงผกา • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จันทน์อม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 495 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

หากผู้อ่านพบหนังสือเล่มใดมีหน้ากระดาษสลับ หน้าขาดหาย หน้าว่าง สีส้มจางอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพิมพ์ไม่ได้มาตรฐาน
หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อการใช้งาน สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้ โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ amarinbooks

หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

หากใครที่เคยติดตามผลงานของเพ็ญพิริยกุลโตคงรู้ว่าตัวเอกของเรื่องมักจะมีความสามารถที่ไม่ธรรมดา เชี่ยวชาญทุกสิ่งเช่นกัน ที่แม่จะเป็นถึงคุณชายรองแห่งตระกูลใหญ่ แต่กลับค้นพบความสามารถทางการแสดงที่ไม่รู้ว่าตนเองนั้นมีอยู่ เพราะการได้ทำงานร่วมกับจี๋เหมียน ดาราชายอันดับหนึ่งผู้กวาดรางวัลมาแล้วทุกเวที

จากคนที่ไม่มีความหมายใดๆในชีวิต เชี่ยวชาญเลือกที่จะทุ่มเททุกอย่างไปกับการแสดง แต่ถึงกระนั้น ใช่ว่าทุกอย่างจะโรยไปด้วยกลีบกุหลาบ เนื่องด้วยวงการบันเทิงเป็นแหล่งรวมบุคคลที่มีทั้งความสวยงามและความพอนเพออยู่ภายใน มีคนเยอหยิ่งทว่าจิตใจดีกับคนที่หน้ายิ้มแต่ในใจนั้นถือมีดพร้อมแทงข้างหลัง งานนี้เชียวชาญผู้มองโลกอย่างตรงไปตรงมา จะรับมือกับความดราม่าและการใส่ร้ายป้ายสีในวงการนี้อย่างไร ไหนจะพ่อพระเอกจ่อเงินอย่างจี๋เหมียนที่ได้ปลั่งอ่านใจมาด้วยความบังเอิญอีก

Rose

กลับประเทศ

เชียววยาซู เพิ่งกลับประเทศ ตอนนี้เขากำลังนั่งอยู่ในห้องรับแขกของบ้านตัวเอง คนรับใช้สองสามคนแอบอยู่ตามบันไดกำลังซุบซิบนินทาเขา ไม่ต้องเดาก็รู้วากำลังพูดอะไรกัน คงไม่พ้น ทำไมคุณชายรองต้องกลับมาด้วย อยู่ต่างประเทศไม่ดีหรือไง กลับมาก็มีแต่จะทะเลาะกับคุณชายใหญ่แล้ว เป็นเรื่องขึ้นมาอีกอะไรทำนองนั้น

นั่นสิ ทำไมต้องกลับมาด้วย เชียววยาซูถามตัวเองอยู่เหมือนกัน จากนั้นเขาก็ได้แต่ยกมูมปากขึ้นยิ้มอย่างเหงาๆ คนพเนจร อยากรีเสียก็ต้องกลับบ้าน และที่นี่ก็เป็นบ้านของเขา แล้วทำไมเขาจะกลับมาไม่ได้

การถกเถียงที่ซับซ้อนยังคงดำเนินต่อไป คนที่กำลังเถียงกันอยู่คือพ่อและแม่ของเขา ไม่เจอกันหลายปีพ่อของเขาแก่ลงมาก ผมที่ข้างผมทั้งสองข้างมีสีขาวแซมแล้ว เสียงก็ฟังดูแหบพร่าลงไม่น้อย ทว่าแม่กลับยังคงดูเหมือนก่อนหน้านั้น มีผิวเรียบเนียน คิ้วตาดูประณีตงดงาม นิสัยอ่อนโยน กาลเวลาไม่เคยทิ้งร่องรอยใดเอาไว้บนตัวของเธอเลย ตอนนี้เธอกำลังถามอย่างโกรธเคือง “ทำไมถึงหาตำแหน่งสักตำแหน่งให้เสี่ยวซูไม่ได้ล่ะคะ เจ้าคนเล็กของบ้านรองกับบ้านสามยังไม่ทันเรียนจบก็เข้ามารับตำแหน่งสำคัญในเชียววรูปได้แล้ว แล้วทำไมเสี่ยวซูจะหาไม่ได้ เขาเป็นนักศึกษาที่มีความสามารถสูงของวิทยาลัยการค้าออร์ตันเลยนะคะ จะสู้พวกลูกพี่ลูกน้อง

ที่จบมาจากมหาวิทยาลัยธรรมดาๆ แถมยังตรือปเรียนไม่ได้เชียวนะหรือ”

เชียวฉีเจียเอ๋อย่างเหลืออด “ปัญหาไม่ได้อยู่ที่การศึกษา ถ้าคุณพ่อไม่เห็นด้วย ใครก็เข้าเชียวกรุ๊ปตามใจชอบไม่ได้หรอก คุณพ่อก็รับปากจะให้เลี้ยวชูถือหุ้นห้าเปอร์เซ็นต์แล้วไง ยังไม่พออีกหรอ เขาไม่ต้องทำอะไรเลยแค่รอรับปันผลทุกปีก็สบายไปชั่วชีวิตแล้ว”

ฟังถึงตรงนี้ก็ริมฝีปากที่เม้มจนเป็นเส้นตรงของเชียวฉยาก็สั่นน้อยๆ เขาไม่ได้ต้องการหุ้นนั้นเลย แล้วก็ไม่อยากอยู่ไปวันๆ โดยไม่ทำอะไรเลยไปชั่วชีวิตด้วย เขามองว่าแบบนั้นไม่ได้เรียกว่าสบาย แต่เรียกว่าเกียจคร้าน ไม่กระตือรือร้นมากกว่า ทั้งที่เขาเป็นลูกหลานของตระกูลเชียวแท้ๆ แล้วทำไมถึงจะลงแรงเพื่อวงศ์ตระกูลไม่ได้ล่ะ

เชียวเหมี่ยวโก๊สจะบ้าตายอยู่แล้ว เธอรู้สึกว่ามันว่าอย่างไรตอนที่ไม่มีทางคุยกับสามีรู้เรื่อง เธอจึงกรีดเสียงตะคอกขึ้นมา “หุ้นห้าเปอร์เซ็นต์ไม่ใช่สิ่งที่เลี้ยวชูควรจะได้หรือคะ หลายวันก่อนพ่อของคุณก็เพิ่งให้หุ้นบ้านรองบ้านสามคนละห้าเปอร์เซ็นต์ไปนี่ มันคือส่วนแบ่งที่ลูกหลานตระกูลเชียวควรได้ก็ต้องให้อยู่แล้ว แล้วทำไมกับเลี้ยวชูถึงกลายเป็นการช่วยเหลือคนนอกไปได้ เขาไม่ใช่ลูกชายคุณ ไม่ใช่หลานของพ่อคุณหรือคะ เขาเป็นลูกของฉันกับผู้ชายคนอื่นหรือไง เชียวฉีเจีย คุณจะลำเอียงแบบนี้ไม่ได้นะคะในสายตาของคุณมองเห็นแต่ตั้งบัง ไม่เห็นเลี้ยวชูสำคัญเลยสักนิด! เขาอุตส่าห์พยายามร่ำเรียนขนาดนั้นก็เพื่อที่ว่าเรียนจบแล้วจะได้มาช่วยคุณ ช่วยพี่ชายของเขา! เขาเป็นเด็กดี พวกคุณจะทำแบบนี้กับเขาไม่ได้!”

“พอได้แล้ว คุณพูดเหลวไหลอะไรของคุณ เขาเป็นลูกชายผม ผมก็ต้องดูแลเขาอยู่แล้ว แค่นี้ให้เข้าเชียวกรุ๊ปก็เท่ากับผมลำเอียงแล้วหรอ เขาไม่ได้ทำอะไรเลยก็ได้หุ้นไปห้าเปอร์เซ็นต์แล้ว ถ้าพูดไปใครบ้างจะไม่อิจฉาอย่าคิดนะว่าผมไม่รู้ว่าคุณกำลังคิดอะไรอยู่ คุณอยากจะใช้เขามาแย่งทรัพย์สินของครอบครัวใช้ไหมล่ะ คุณทำเพื่อตัวเองล้วนๆ! ก่อนแต่งงานพวกเราเซ็นสัญญาตกลงเรื่องทรัพย์สินกันแล้ว คุณบอกว่าไม่ได้อยากได้เงินของตระกูลเชียวแม้แต่นิดเดียว หรือว่าลืมไปหมดแล้ว ถ้าคุณไม่พอใจก็ไปพูด

กับคุณพ่อเอง ไม่ต้องมาเถียงอะไรไม่มีเหตุผลอยู่ตรงนี้หรอก!”

เซียวฉีเจีย โกรธจนถึงขีดสุด เธอกรีดเสียง “เซียวฉีเจีย ไ้คนแล้ว! ตอนนั้นฉันเซ็นสัญญาตกลงเรื่องทรัพย์สินก่อนแต่งงานจริงๆ นั่นแหละ ฉันไม่ได้แต่งงานกับคุณเพราะเงินของคุณเลยจริงๆ นะ แต่ฉันก็คือฉัน เสี่ยวชู่ก็คือเสี่ยวชู่ ฉันไม่เอาเงินตระกูลเซียวของคุณแม้แต่สตางค์แดงเดียวก็ได้ แต่เสี่ยวชู่เป็นลูกชายของคุณ เขาก็ควรจะได้รับสิ่งที่是他ของเขา! พวกคุณ จะจับเขาส่งไปอยู่ต่างประเทศแล้วไม่สนใจอะไรอีกเลยไม่ได้ เขาเป็นส่วนหนึ่งของบ้านหลังนี้!” เสียงร้องไห้อื้อๆ ดังมา แสดงถึงความโศกเศร้าและเหลือทนสุดแสน

สีหน้าเสี่ยวจยาชู่ไร้อารมณ์โดยสิ้นเชิง เขานั่งอยู่บนโซฟาเหมือนรูปสลัก พ่อของเขาแต่งงานเป็นครั้งที่สองแล้ว ก่อนจะมีแม่ของเขาพ่อมีภรรยาอยู่อีกคนหนึ่ง เธอคนนั้นเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งกระเพาะอาหาร พ่อกับแม่ของเขารู้จักกันครึ่งปีหลังจากภรรยาคนก่อนของพ่อจากโลกนี้ไป ไม่ใช้การคบชู้ทั้งที่ยังมีภรรยา และไม่มีตำแหน่งภรณยาน้อย แต่ด้วยหน้าที่การงานของแม่ ไม่ว่าอย่างไรคนอื่นก็ยังไม่ยอมเชื่อเสียทีว่าแม่ของเขาบริสุทธิ์ใจคนอื่น ๆ มักจะคิดว่าแม่ของเขาใจยั่วยวนพ่อ จากนั้นก็อาศัยอำนาจของตระกูลเซียวไต่เต้าขึ้นไป ยิ่งผู้มีอำนาจที่แท้จริงอย่างเซียวเหล้าเหยียจื่อ¹ ยิ่งเข้าใจแม่ของเขาผิดไปกันใหญ่ แล้วเอาอกเอาใจหลอกลวงคนโตซึ่งเป็นลูกจากภรรยาคนแรกของพ่อเขาอย่างหนัก จึงกลายเป็นการกดดันสองแม่ลูกอย่างเขา กับแม่มาก

เดิมเสี่ยวจยาชู่เคยคิดว่า ถ้าสอบติดวิทยาลัยการคำนวณแล้วสำเร็จการศึกษาด้วยผลการเรียนอันยอดเยี่ยม ว่าจะเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อเขาได้ ตอนนี้ดูเหมือนจะเป็นการหวังลมๆ แล้งๆ สิ้นดี เซียวเหล้าเหยียจื่อเป็นคนหัวแข็ง ถ้าขอใครก็แทบจะทุ้มเทให้หมดทั้งหัวใจตั้งใจ แต่ถ้าเกลียดใคร คนคนนั้น

¹ เป็นคำเรียกผู้ที่มีสถานะสูงสุดในตระกูล เป็นผู้นำตระกูล ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีอายุมากที่สุดด้วย

ก็จะกลายเป็นส่วนเกินที่น่ารังเกียจเกินกว่าจะขายตามอง พี่ชายต่างแม่ของเขา เชียวติ่งปัง ก็คือคนที่ได้รับความรักอย่างลำเอียงคนนั้น ส่วนตัวเขาเองก็คือส่วนเกิน

เสียงทะเลาะเบาะแว้งที่ซึ้นบนขาดตอนไป เหลือเพียงเสียงร้องไห้ของแม่ดังแว่วมา โหชะของพ่อคลายลงไปแล้ว น้ำเสียงจึงอ่อนโยนลงมาก ดูเหมือนพ่อจะกำลังขอโทษ พ่อเป็นลูกชายคนโตของตระกูลเชียว ก็ควรจะรับหน้าที่เป็นผู้นำในการสร้างเนื้อสร้างตัวให้ครอบครัว แต่จนปัญญาที่ความสามารถมีจำกัด ทั้งยังเป็นคนใจอ่อนไม่เด็ดขาด ไม่มีความกล้า เชียวเหล้าเหี้ยจื้อจึงมองข้ามไปเลือกหลานคนโตอย่างเชียวติ่งปังให้มาสืบทอดกิจการของครอบครัว ตอนนี้องค์ตระกูลเชียวมีเพียงแค่สองคนที่มีอำนาจในการตัดสินใจ คนอื่นๆ ไม่มีสิทธิ์พูด ที่เชียวเหล้าเหี้ยจื้อไม่ให้เชียวจยาซูเข้าเชียวกรุ๊ปนั้น หนึ่งคือดูแคลนชาติกำเนิดของเขา สองคือกลัวว่าพี่น้องจะแก่งแย่งชิงดีกัน

ท่าที่ที่เชียวติ่งปังมีต่อสองแม่ลูกก็ไม่ได้เป็นมิตรนัก ถ้าเห็นก็เพียงพยักหน้าให้ และยิ่งไม่มีทางช่วยเชียวจยาซูพูดเด็ดขาด ดังนั้นคำถามก่อนหน้านี้จึงเกิดขึ้น แล้วตัวเขากลับประเทศมาทำไมกันเล่า ทำไมต้องเปลี่ยนจากสาขาวิชาที่ชอบมาเรียนบริหารธุรกิจด้วย การลงทุนลงแรงของเขจะต้องเสียไปเปล่าๆ ทั้งอย่างนั้นหรือ เชียวจยาซูฟังศีรษะกับพนักเก้าอี้ๆ สีหน้าของเขามีแต่ความอึ้งงันบอกไม่ถูก

เวลานี้เองเชียวติ่งปังก็เดินถือกระเป๋าเอกสารเข้ามา คนรับใช้ที่ก่อนหน้านี้มีท่าทีไม่ไยดีคุณชายรองรับไปต้อนรับทันที คนหนึ่งรีบไปรับกระเป๋า อีกคนรีบมาช่วยถอดเสื้อคลุม แล้วยังมีอีกคนเอารองเท้าแตะออกมาจากตูรองเท้าวางไว้ข้างเท้าคุณชายใหญ่อย่างเคารพนบอบอีกด้วย ไม่มีใครเข้าไปมากกว่าพวกเขาแล้วว่าใครกันแน่ที่เป็นเจ้าบ้านตระกูลเชียวที่แท้จริง

“พี่ใหญ่ กลับมาแล้วหรือ” เชียวจยาซูรีบยืนขึ้น มุมปากยกขึ้นโดยอัตโนมัติ สำหรับพี่ใหญ่คนนี้เขากลับรู้สึกเคารพมาก ทั้งมีความสามารถและใจกล้า เพิ่งรับตำแหน่งไม่กี่ปีก็ทำให้ธุรกิจเชียวกรุ๊ปขยายใหญ่ขึ้นเป็น

สองเท่า ไม่มีใครเหมาะจะเป็นหัวเรือใหญ่กลุ่มการเกษตรกรรมเขียวรูปไปมากกว่าเขาอีกแล้ว เขาคือผู้นำโดยกำเนิด แต่ไหนแต่ไรเขียวจยาซูเองก็ไม่เคยคิดเป็นใหญ่เหนือฟ้าใหญ่เพื่อแย่งชิงอะไร เขาแค่อยากให้กับพ่อภูมิไจในตัวเขาก็เท่านั้น และอยากช่วยแบ่งเบาภาระฟ้าใหญ่ด้วย มีคำพูดโบราณอยู่ประโยคหนึ่งว่าอะไรนะ...อ้อ ใช่ พูดว่า ฟีน้องรวมใจ ให้ค่ากว่าทอง²

แต่ดูท่าเขียวตึงปังจะไม่คิดอย่างนี้เลย อีกฝ่ายนิ่งงันไป จากนั้นพยักหน้าให้อย่างเย็นชา เมื่อได้ยินเสียงร้องไห้มาจากชั้นบนคิ้วก็ขมวดแน่นทว่าเขากลับไม่พูดอะไร ทั้งไม่ได้แสดงท่าทียินดีต้อนรับน้องชายกลับประเทศและยังไม่สนใจการทะเลาะเบาะแว้งระหว่างพ่อกับแม่ด้วย แค่มองหน้าเดินขึ้นชั้นสองไป

ขณะมองเงาด้านหลังสูงใหญ่ตรงหน้านั้นหายลับไปที่มุมบันไดเวลายินดีที่ฉายในดวงตาของเขียวจยาซูก็จางลง คนรับใช้ที่ยืนอยู่มุมห้องพากันก้มหน้า แต่กลับแอบแลกเปลี่ยนสายตาดูแคลนกันในหมู่พวกตน เมียน้อยก็คือเมียน้อย ลูกนอกสมรสก็คือลูกนอกสมรส ต่อให้เก่งกาจสักเพียงใดก็ไม่อาจเป็นที่โปรดปราน ตระกูลเขียวยังรู้จักมองคนอยู่ ถ้าเขียวเหล่าเหยียจ้อกับคุณชายใหญ่ไม่เอ่ยปาก คุณชายรองก็ไม่มัววันเซ็ดหน้าชู้ตาได้

เมื่อรู้สึกถึงบรรยากาศกดดันบีบคั้นรอบตัวเช่นนี้เขียวจยาซูก็รู้สึกแย่มาก ถึงกับมีเลี้ยววินาทีหนึ่งที่เขายากจะซื้อตัวกลับอเมริกาเสียเดี๋ยวนั้นแล้วไม่กลับมาอีกเลย แต่เมื่อนึกถึงแม่ที่อยู่ชั้นบน เขาก็พยายามอดทนต่อไป ถ้าเขาไปแล้วแม่จะอย่างไร ความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับพ่อดูจะยิ่งแย่งลงทุกที ความจงเกลียดจงชังอันไร้เหตุผลของพ่อเหมือนกับคมมีดกรีดตัวแม่จนเป็นแผลเลือดอาบ ทั้งที่แม่ควรจะได้ใช้ชีวิตดีกว่านี้แท้ๆ...

เป็นอีกครั้งหนึ่ง...ที่เขียวจยาซูรู้สึกแย่มากเพราะความอ่อนแอไร้กำลังของตัวเอง เขาทำอะไรไม่ได้เลย แล้วก็ช่วยแม่ไม่ได้ด้วย ขณะกำลังโศกเศร้า

² หมายถึง หากคนที่สนิทชิดเชื้อร่วมแรงร่วมใจกัน ก็จะก่อให้เกิดพลังมหาศาลกว่าสิ่งใด

อยู่นั้นเซวียเหมียวที่ตาแดงก่ำก็เดินลงมา ใบหน้าของเธอกลับประดับรอยยิ้มสง่างามและอ่อนโยนราวกับไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นมาก่อน “เสี่ยวซู รีบไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเร็วลูก เดี่ยวเราต้องไปกินข้าวกับคุณปู่ที่บ้านใหญ่กัน”

ต่อให้รู้ว่าการที่ตนไม่อาจเข้าเซียวกรุปได้นั้นเป็นการตัดสินใจของคุณปู่ แต่เสียวจยาซูก็ไม่ได้มีความคิดจะต่อต้านใดๆ ถ้าเขาเผยความไม่พอใจออกไป แม้แต่นิดเดียว คุณปู่ก็จะยิ่งเกรี้ยวกราดรุนแรง แล้วจะพาลโกรธไปถึงแม่ของเขาด้วย ปู่จะใช้ถ้อยคำที่เชือดเฉือนที่สุดตำหนิแม่ของเขาต่อหน้าลูกป้าหน้าอา เขาดูแคลนนักแสดง³ คิดว่าคนพวกนั้นเป็นเพียงของเล่นระดับล่างเท่านั้น

ในใจเสียวจยาซูรู้สึกคันเค็มกำลัง แต่เขากลับยิ้มขึ้นอย่างว่าง่าย “ครับ ผมจะไปเดี๋ยวนี้”

เซวียเหมียวลูบศีรษะลูกชาย เธอยิ้มอ่อนโยน แต่ในดวงตายังมีประกายน้ำตาอยู่ เธอไม่รู้ว่าการส่งลูกชายไปต่างประเทศนั้นถูกหรือผิด การเชียร์ให้เขาเปลี่ยนมาเรียนบริหารธุรกิจนั้นถูกหรือผิด และการที่เธอแต่งงานกับเซียวฉีเจียในปีนั้นถูกหรือผิด แต่เธอรู้ว่าตนทำถูกอยู่เรื่องหนึ่ง นั่นคือการให้กำเนิดลูกชายของเธอขึ้นมาบนโลกใบนี้ เขาคือของขวัญที่ดีที่สุดของเธอ เป็นการปโลบโยนที่อบอุ่นที่สุด

สมาชิกครอบครัวสี่คนเตรียมตัวไปบ้านใหญ่กันอย่างรวดเร็ว เสียวเหล้าเหยียจื่อนั่งตำแหน่งประธานโดยมีลูกหลานห้อมล้อมอยู่ เดิมกำลังหัวเราะเสียงดัง แต่เมื่อเห็นเสียวจยาซูเข้ามาสีหน้าก็เย็นชาลงทันที “นั่นแกใส่อะไรของแกนะ ขาดๆ วินๆ ดูไม่ได้” เขายกไม้เท้าขึ้นชี้ทางเกงของหลานชาย

เสียวจยาซูก้มลงมองกางเกงยีนขาดเป็นรูของตน ใบหน้าเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม กางเกงนี้เป็นคอลเล็กชั่นที่เพิ่งออกใหม่ปีนี้ของแบรนด์

³ 戏子 (ซีจื่อ) มีความหมายตรงตัวว่านักแสดงอุปรากรจีน หรือนางจิ้ง และยังเป็นคำที่ใช้เรียกอาชีพนักแสดงภาพยนตร์หรือละครทั่วไปในเชิงดูถูกอีกด้วย

แอนด์สตูดิโอส์⁴ สวมแล้วทั้งเททั้งทันสมัย ทำให้ดูขวยขวขึ้นด้วย ยิ่งสวมคู่กับเสื้อยืดสีขาวก็ยิ่งเทสุดๆ ทำไมกลายเป็นกางเกงขาดวินไปได้เล่า เขากำลังจะอธิบายให้ปูฟังสักสองสามประโยค แต่ได้ยินเสียงเรียบนิ่งของเซียวตั้งบึ้งเอ่ยขึ้นมาจากด้านหลังเสียก่อน “คุณปูครับ เรื่องซื้อหยางกงวงเกี๊ยะ ผมมีปัญหอยากจะปรึกษาคุณปู่สักหน่อยครับ”

สีหน้าของเซียวเหล้าเหยียจื่ออ่อนโยนลงทันที เขาโบกมือพลางว่า “ไป ไปคุยกันที่ห้องหนังสือ จ้าอิง ให้พ่อครัวเริ่มทำอาหารเถอะ”

“อ้อ เตียวฉินให้พวกเขาไปทำเตี๋ยวนี้ละคะ” จ้าอิงยิ้มพลางขานรับ เธอเป็นภรรยาของท่านรองเซียว มาจากตระกูลใหญ่ ทั้งยังเฉลียวฉลาดมากความสามารถ เซียวเหล้าเหยียจื่อให้ความสำคัญกับเธอมาก งานในบ้านทั้งหลายนั้นให้เธอจัดการเกือบทั้งหมด แต่น่าเสียดายที่ลูกชายสองสามคนของเธอไม่ได้ความสักเท่าไร ความสามารถไม่อาจเทียบเซียวตั้งบึ้งได้ ไม่อย่างนั้นตำแหน่งหัวเรือใหญ่ของตระกูลเซียวจะเป็นของใครก็คงบอกได้ไม่แน่ชัดนัก เธอริษยาเกลียดชังเซียวตั้งบึ้ง แต่ก็ไม่สามารถเอาเรื่องอีกฝ่ายได้ ได้แต่มารบยาอารมณ์เอาจับเซียวจยาซูและแม่ ยามพูดจาก็มักจะเชือดเฉือนทิ่มแทงจุดที่คนอื่นเจ็บปวดที่สุด

เซียวจยาซูไม่ชอบอาและอาสะไ้คนนี้นัก แต่ถ้าไม่มาบ้านใหญ่ก็จะถูกคุณปู่ตำหนิได้ว่าไม่มีมารยาท ไม่กตัญญู เป็นสุนัขป่าตาขาวเลี้ยงไม่เชื่อง ดังนั้นจึงต้องมา ตระกูลเซียวสำหรับเขา สำหรับแม่ของเขาแล้ว ก็เป็นแค่กรงขังขนาดยักษ์เท่านั้น...

⁴ Acne Studios แบรนดี้เสื้อผ้ายอดนิยมจากประเทศสวีเดน โดยจุดเด่นของเสื้อผ้าไม่เน้นความหรูหรา แต่เน้นที่รูปทรงใส่สบายและมีดีไซน์ที่หักกลืนอายุของความเรียบนิ่งแบบสแกนดิเนเวียน สินค้าเด่นของแบรนดี้ ได้แก่ เสื้อยืด แจ็กเก็ตหนัง และกางเกงยีน

แต่ละเล¹กบท

USSYAKA การรับประทานอาหารเป็นกระอักกระอ่วนเป็นอย่างมากสำหรับหลานคนเล็กที่เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ เชียวจยาซูควรจะเป็นที่สนใจและได้รับการดูแลมากที่สุด แต่เขากลับถูกเหล่าเหี้ยจื่อละเลยโดยสิ้นเชิง หลาน ๆ คนอื่นห้อมล้อมเอาอกเอาใจเหล่าเหี้ยจื่ออยู่ข้าง ๆ พุดคุยหัวเราะกันสนุกสนาน คุณอาสองคนกับพ่อคุยกันเรื่องธุรกิจ อาสะไ้สองคนพุดคุยกันแต่เรื่องของตนเอง ไม่ได้สนใจเชวียเหมี่ยวแม้แต่น้อย ต่อหน้าเหล่าเหี้ยจื่อพวกเธอจะไม่แสดงอาการเกลียดชังใด ๆ ต่อเชวียเหมี่ยว แต่ก็ได้ปิดบังความละเลยไม่สนใจของตนเองเช่นกัน อย่างไรก็ตามเสียพวกเธอก็มีเบื้องหลังเป็นตระกูลใหญ่โต ไม่ใช่คนในโลกใบเดียวกับเชวียเหมี่ยวโดยสิ้นเชิง

สองแม่ลูกเคยชินกับการปฏิบัติเช่นนี้แล้วจึงได้แต่กินข้าวกันไปเงียบ ๆ ไม่แสดงความผิดปกติใดๆออกมา สามชั่วโมงต่อมาครอบครัวอันประกะบด้วยสมาชิกสี่คนก็กลับมานั่งในรถคันเดียวกันอีกครั้ง บ้านใหญ่หายไปจากสายตาท่ามกลางสีเขียวชอุ่ม เชวียเหมี่ยวลอบพ่นลมหายใจด้วยความโล่งอก เชียวจยาซูกลับทำตัวเหมือนแมว เขยี้ดพุงนอนพิงเบาะรถอย่างไร้เรี่ยวแรง

¹ เป็นคำที่ใช้เรียกคนที่กลับมาจากการไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศอย่างมีนัยยะย่อง

ขายาวทั้งคู่ยืนชดอยู่ในช่องว่างเท้าแคบ ๆ

เซียวฉีเจียจ้องกางเกงยีนที่เต็มไปด้วยรอยขาดเป็นรูของเขาแล้ว
ตำหนิ “แกใส่อะไรของแก ฉันไม่ได้ให้ค่าขนมแกหรือไง ขนาดเสื้อผ้าที่ดู
เป็นผู้เป็นคนสักตัวยังซื้อไม่ได้เลยเธอ ต่อไปห้ามใส่ของขาดๆ เน่าๆ แบบนี้
อีก ทำฉันขายหน้าหมด!”

ไม่ต้องรอให้เซียวฉียาซู้คำนี้ เซียวเหมียวก็นิ่งระเบิดขึ้นมาก่อน
“คุณจะทำใจอะไรละ นี่นะคอลเล็กชันใหม่ปีนี้ของแอนด์สตูดิโอส์เลยนะ
เป็นผลงานชิ้นเอกที่ฉันนี่ โจแฮนส์สัน² ร่วมออกแบบด้วยตนเอง เสื้อวู้
ใส่แล้วดูขาสวยยาวทั้งตรง เท่กว่าพวกนายแบบแถวหน้าคนอื่น ๆ ตั้งมาก
ดูน่าเกลียดตรงไหนกัน ในเมื่อคุณกับพ่อของคุณหัวโบราณกันขนาดนั้น
ทำไมไม่ใส่กางเกงขาก๊วย³ เสียเลยละ ตีนเสียทีเถอะ พ่อคนหัวโบราณ!
หรือว่าถ้าคุณไม่พอใจ หลังจากนี้ฉันจะไม่เรียกชื่อคุณอีก ฉันควรเรียกคุณว่า
พี่ฉีเจียใหม่ หรือว่าต้องเรียกว่าคุณผู้ชายไปเลย คุณนี่มันไร้ยางอายจริง ๆ!”

สีหน้าเซียวฉียาซู้ไร้อารมณ์ ทว่าในใจกลับแอบกตโลภให้แม่ตัวเอง
เจียน ๆ ก็บอกแล้วไงว่าเขาสวมกางเกงยีนตัวนี้แล้วดูดีมาก ไม่ได้มีปัญห
อะไรเลยสักนิด

เซียวฉีเจียโกรธจนรู้สึกแน่นหน้าอก “ต่อหน้าผมคุณก็แรง แต่เมื่อก
ทำไมไม่เห็นคุณค่าอะไรของคุณพ่อสักคำละ ผมพูดแบบนี้เพราะหวังดีกับ
เสื้อวู้นะ คุณพ่อชอบคนอยู่ในกฎระเบียบ เสื้อวู้จะช่วยเข้าใจคนแก
อย่างคุณพ่อด้วยการทำให้ท่านสบายหูสบายตาสักหน่อยไม่ได้เซียวหรือ”

“ชอบคนอยู่ในกฎระเบียบหรือคะ อย่ามาตลกหน่อยเลย ท่านนะ
เห็นเสื้อวู้แล้วขัดหูขัดตาตลอดเวลาต่างหากละ! ไม่ว่าเสื้อวู้จะแต่งตัว
แบบไหน พูดอะไร ทำอะไร ท่านก็สรรหาข้อผิดพลาดมากมายออกมาได้
ทั้งนั้น เสื้อวู้แคใส่กางเกงยีนตัวเดียว กางเกงขาดแค่ตรงเข่า แต่หลานสาว

² Jonny Johansson ผู้ร่วมก่อตั้งและครีเอทีฟไดเรกเตอร์ของแอนด์สตูดิโอส์

³ ชุดโบราณของจีนที่เป็นเสื้อทรงจีนป้ายข้าง กระดุมจีน แขนยาว ตัวเสื้อยาวลงไปถึงเข่า
หรือถึงข้อเท้าจนเหมือนชุดกระโปรง เอาไว้สวมคลุมทับชั้นนอก

สองคนของคุณ คนหนึ่งใส่เสื้อโครว์นไปครึ่งตัว อีกคนแม้แต่ขอบกางเกงใน ยังปิดไม่มิด ทำไม่ไม่เห็นเหล่าเหยียจื่อพูดอะไรสักคำละคะ ถ้าสิ่งที่พวกเธอ ใส่คือแฟชั่นนำสมัย แต่พอเสื้อชู๊ใส่กลายเป็นเสื้อผ้าขาววันั้นหรือ แบบนี้ มันรังเกียจกันชัด ๆ!”

“คุณพูดพอหรือยัง ผมว่านับวันคุณยิ่งชวนทะเลาะไร้เหตุผลขึ้น ทุกทีนะ...”

“ไม่พอ! วันนี้ฉันจะทะเลาะกับคุณเสียให้รู้เรื่องราวกันไปเลย พวกคุณทั้งบ้านนะทำเกินไปแล้ว...”

พ่อแม่ต่อปากต่อคำกันประโยคต่อประโยค ทำเอาเซียวจยาซู ปวดศีรษะ เขาโน้มน้าวอยู่ครู่หนึ่งก็ไม่มีใครฟัง จึงได้แต่บอกให้คนขับรถ หยุดรถ รถของเซียวตั้งปั้งขับตามอยู่ด้านหลัง ตอนที่ขับผ่านคันของ พวกเขาก็ลดความเร็วลงแต่ไม่ได้หยุด สุดท้ายก็ขับจากไปช้า ๆ

เซียวจยาซูยืนนิ่งอยู่ที่เดิมสองสามนาที ไม่รู้ว่าเพราะเขารู้สึกผ่อนคลาย ขึ้นหรือรู้สึกเดียวดายแคว้งคว้างมากขึ้นกันแน่ เดิมเขาคิดว่าการสอบเข้า วิทยาลัยการคำนวณจะได้ทำให้ได้รับการยอมรับจากพ่อแม่ แต่ที่จริงแล้ว ไม่เลย คิดว่าการที่ตนเองกลับบ้านอย่างภาคภูมิใจจะทำให้ได้รับการยอมรับ จากพวกเขา แต่ความจริงแล้วก็เปล่าอีก เหมือนกับที่แม่ของเขาพูดนั้นละ ไม่ว่าเขาจะพูดอะไรทำอะไรก็ล้วนเปล่าประโยชน์ คนบางคนไม่มีวันเปลี่ยนใจ ใครอีกคนให้มาชื่นชอบได้เลย

ถ้าอย่างนั้นเขายังจะยึดมั่นอะไรได้อีก เซียวจยาซูรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ และหมดแรงพยายาม เขาเดินอย่างไร้จุดหมายอยู่นาน แล้วก็เห็นสตูดิโอ เสริมสวยแห่งหนึ่งเข้า เขาเหลือบตามองแล้วเดินเข้าไป

“ย้อมผมครับ ขอแอสเกรย์ สีเขียวหัวหอม สีเหลืองอี สีอะไรก็ได้ ที่คนส่วนใหญ่เขาไม่ทำกัน ผมจะย้อมสีนั้นแหละ” เขาคิด จากนั้นก็เอ่ยเสริม “อ้อ ลักให้ผมด้วยนะ แล้วก็เจาะหูสักรู”

สีเขียวหัวหอมหรือ สีเหลืองอีหรือ เนใจนะว่าคุณไม่ได้มาทำให้ร้านเรา เสียชื่อเสียงนะ ช่างเสริมสวยแอบร้องว่าแย่แล้วอยู่ในใจ แต่ไบหน้ายคง

ยืมแยมรับคำ สีแบบที่คนส่วนใหญ่ไม่ทำกันนะได้ แต่จะน่าเกลียดไม่ได้ เด็ดขาด! เขาคิดเพื่อชื่อเสียงของร้าน ช่างเสริมสวยมองชายหนุ่มอย่าง ถิ่ถ้วนแล้วก็หน้าแดง ลูกค้านี่หน้าตาดีเกินไปหรือเปล่า แม่ไม่ได้ดูเป็นผู้ชายหน้าสวยอย่างที่กำลังนิยมกันในยุคนี้ แต่ก็ไม่ใช่แบบชายชาตรี แข็งกระด้าง ทว่าเป็นความงดงามที่รวมเอาทั้งสองแบบไว้ด้วยกัน เครื่องหน้า ดูประณีตและหล่อเหลา มีความเก๋ียวกราดปนอยู่ สันจมูกทั้งโด่งทั้งตรง ริมฝีปากทั้งบางทั้งแดง ดวงตาเหมือนดอกท้อชี้ขึ้นเล็กน้อย ดูดีดูดีวิญญาน อย่างแท้จริง!

ถ้าหน้าตางดงามเปล่งปลั่งขนาดนี้ ต่อให้ย้อมผมสีรุ้งก็ไม่น่าเกลียดหรอก! ช่างเสริมสวยเอ่ยด้วยความมั่นใจเต็มร้อย “ฉันผมทำแบบโล่สีให้แล้วกันครับ โคนผมสีดำ แล้วค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีเทา สภาพเส้นผมของคุณ ดีมากเลย เรียบลื่นมาก ความยาวก็พอเหมาะ เวลาเซตผมขึ้นจะให้เห็นสีผมที่ถูกย้อมและค่อยๆ โล่เจดไปด้วย ดูดีมาก” เขาพูดพลางเอาแท็บเล็ตมาให้ลูกค้าดู

เชียวจยาซูพินิจดูอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยอย่างตัดสินใจได้ “เอาสีนี้แหละ!” ดูทันสมัยโดดเด่นดี และที่สำคัญที่สุดคือพอจะต้องรับไม่ได้อย่างแน่นอน

ช่างเสริมสวยดีใจมาก ตอนที่เขาผสมน้ำยาย้อมผมยังฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีอีกด้วย เขาชอบของสวยๆ งามๆ ไปเสียทุกอย่าง และที่ชอบยิ่งกว่าคือการทำให้สิ่งเหล่านั้นยิ่งงดงามด้วยมือตนเอง

สีชั่วคราวให้หลัง เชียวจยาซูในรูปลักษณ์ใหม่ก็เดินออกมาจากสตูดิโอเสริมสวย เส้นผมบนศีรษะของเขาเปลี่ยนเป็นผมนุ่มโล่สี ที่หูใส่ต่างหูหินออบซิเดียนสีดำวาว แต่มันตัวไม่มีรอยสักเพราะเขากลัวเจ็บ ตอนที่ช่างสักเอาเครื่องมือออกมาเขาก็ตกใจกลัวแล้ว แทบจะรีบอุดบัตรจ่ายเงินแล้ววิ่งหนีอย่างไร เมื่อกลับมาถึงบ้าน เขวยเหมียวกำลังมาส์กหน้าอยู่ ครั้นเห็นรูปลักษณ์ใหม่ของลูกชาย มาสก์ก็ร่วงลงพื้นดังพละ

“พ่อละครับ” สีหน้าเชียวจยาซูสงบนิ่ง แต่ฝ่ามือกลับมีเหงื่อออกชุ่ม เขาเป็นเด็กดีมาตั้งแต่เล็กจนโต การทำตัวต่อต้านเช่นนี้นับว่าเป็นครั้งแรก

“ทำไมลูกกลายเป็นแบบนี้ล่ะ” เซวียเหมี่ยวถามอย่างไม่อยากเชื่อ

“ก็ชอบอะครับเลยทำ” เซียวจยาซู่เสยผมให้แม่ดูสีผมสุดเทลิใหม่ของตนให้ชัดๆ จากนั้นแสร้งทำเป็นผ่องคลาเยว่า “ไม่หล่อเหรอครับแม่”

“ก็หล่ออยู่เหรออ แต่มันคงจะเจ็บนิดหน่อยเนี่ยลิ” เซวียเหมี่ยวกุมขมับอย่างจนใจ

“ย้อมผมไม่เจ็บนะแม่ ผมไม่แพ้ยาย้อมผม” เซียวจยาซู่เปลี่ยนเป็นรองเท้าแตะใสในบ้านแล้วหยิบมาสก์แผ่นใหม่ออกมาจากตู้เย็น

“แม่หมายถึงว่า เตี่ยวถ้าพ่อของลูกเอาไม้เท้ามาตี ลูกก็อาจจะเจ็บนะเจ้าลูกชาย รีบไปหลบในห้องเถอะไป” เซวียเหมี่ยวรับมาสก์มาพาลางเอยอย่างเห็นใจ

เซียวจยาซู่ “...”

เซียวจยาซู่ซ่อนตัวอยู่ในห้องหนึ่งวันหนึ่งคืนแต่ก็ยังโดนตีอยู่ดีถ้าไม่ใช่เพราะว่าเซียวตั้งบังกลับมาคุยเรื่องซื้อบริษัทกับเซียวฉีเจียอย่างกะทันหันละก็ ก้นกับต้นขาของเขาคงจะทนไม่ไหวแล้วแน่ๆ แต่เขาก็ยังรับแรงกดดันอันใหญ่หลวงได้อยู่ ไม่ว่าเป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมผมกลับไปเป็นเหมือนเดิม เซียวฉีเจียระเบิดอารมณ์ไปแล้วก็ไม่บังคับลูกชายอีก เพียงแต่เห็นหน้าเขาที่ไรก็ถอนหายใจแล้วถอนหายใจอีก รวากับว่ากำลังมองดาวดวงใหม่แห่งวงการเศรษฐกิจค่อยๆ ลอยขึ้นฟ้าไปอย่างไรอย่างนั้น

เซียวจยาซู่ไม่ค่อยมีเพื่อนในประเทศสักเท่าไร ปกติเขาไม่สูบบุหรี่ไม่ดื่มเหล้า ไม่เที่ยวผู้หญิง ไม่เล่นการพนัน อีกทั้งยังไม่ชอบซึ่งรถ งานอดิเรกหนึ่งเดียวคือเล่นเกม ขอเพียงมีคอมพิวเตอร์ประสิทธิภาพสูงสักเครื่องและอินเทอร์เน็ต ประกอบกับอาหารการกินเพียงพอ เขาก็อยู่บ้านไม่ออกไปไหนได้หลายเดือน ดังนั้นความกังวลของคุณพ่อเซียวจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นโดยสิ้นเชิง

อย่างไรก็ตาม เซวียเหมี่ยวกลับรับไม่ได้กับความตกต่ำของลูกชาย เธอรู้ว่าหากเป็นอย่างนี้ต่อไป ไม่ช้าก็เร็วลูกชายของเธอต้องเหลวแหลก

อย่างแน่นอน รวมไปถึงทั้งด้านจิตใจและร่างกายด้วย ลูกชายของเธอใช้ชีวิตอย่างไม่มีความต้องการใดๆ และไม่เป้าหมายแม้แต่หน่อย เหมือนกับซากศพเดินได้อย่างไรอย่างนั้น นี่ต่างหากที่น่ากลัวที่สุด หลังจากคิดทบทวนครั้งแล้วครั้งเล่าเธอก็ปิดคอมพิวเตอร์ของลูกชาย บังคับให้เขาไปอาบน้ำ เปลี่ยนมาสวมเสื้อผ้าสะอาดชุดใหม่ จากนั้นพาออกไปข้างนอก

“ก๊วนซื้ออวีเล่หรือ แม่ แม่พาผมมาที่นี่ทำไม” เชียวจยาชูเงยหน้ามองป้ายบนตึกสูงระฟ้าแล้วเอ่ยด้วยความสงสัย ช่วงเวลาเพียงสองสามเดือน เขาผอมลงไปมาก ได้ตามีรอยคล้ำเข้มเป็นวง ดูสุขภาพไม่ดีเอามากๆ

“พามาทำงาน” เซวียเหมี่ยวเดินเข้าลิฟต์ เธอกดเลขชั้นบนสุด รอจนกระทั่งประตูลิฟต์ปิดจึงเอ่ย “แม่มีหุ้นของก๊วนซื้ออวีเล่อยู่ ตั้งแต่นี้ไปจะโอนเป็นชื่อลูก ลูกก็จะนับเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของก๊วนซื้ออวีเล่ด้วย ต้องเข้าบริษัทตัวเองมาคอยดูบ่อยๆนะ”

“แม่ แม่ยังเกี่ยวข้องกับวงการบันเทิงอยู่หรือ ถ้าพ่อรู้เข้าละก็...” เชียวจยาชูเป็นห่วงแทนแม่ขึ้นมา เขาสืบถามเรื่องที่ตัวเองต้องมาทำงานไปเสียอย่างนั้น

“เขารู้แล้วยังไง ก็อาจจะแค่ทะเลาะกันอีกรอบเท่านั้นแหละ เขาไม่ให้ลูกเข้าเซียวกรุ๊ป แต่แม่ทนดูลูกทั้งความสามารถตัวเองไปเฉยๆไม่ได้หรอกนะ ยิ่งไงลูกก็เป็นนักศึกษาที่มีความสามารถจากวิทยาลัยการคำวอร์ดตันเรียนจบมาจะทำแค่เล่นเกมไปวันๆอย่างนั้นหรือ หรือลูกกลัวว่าเข้าวงการบันเทิงแล้วจะทำให้พ่อกับปู่ของลูกต่ำเอา ถ้ากลัวละก็ แม่จะพาลูกกลับเดี๋ยวนี้เลย”

“ผมจะไปกลัวอะไรละครับ ยิ่งไงพวกท่านก็ไม่สนใจผมอยู่แล้ว” เชียวจยาชูรู้สึกหัวนวิตกอยู่ในใจเล็กน้อย แต่สีหน้าของเขากลับดูสงบนิ่งมาก รวากับตัวเองไม่กลัวอะไรทั้งนั้น

ว่ากันว่า ‘แม่เข้าใจลูกดีที่สุด’ เซวียเหมี่ยวเข้าใจลูกชายของเธอดี ย่อมรู้ว่าจะบีบให้เขาเดินออกจากกรงขังที่พ่อกับปู่สร้างขึ้นมาให้เขาได้อย่างไร เธอเสียสละชีวิตครึ่งหนึ่งให้เซียวฉีเจี้ยนแล้ว ต้องทุกข์ตรมโศกเศร้า ย่อม

เสียเปรียบเพื่อรักษาผลประโยชน์ที่ใหญ่กว่าเอาไว้ เธอไม่มีทางให้ลูกชายเหยียบซ้ำรอยตัวเองแน่นอน ต่อให้เหล่าเหยียจ้อโกรธมากกว่านั้นแล้วอย่างไร คงไม่ถึงกับจับพวกเธอสองแม่ลูกกินเสียหรือกกระมัง

ขณะกำลังคิดสัพเพเหระอยู่นั้น ประตูลิฟต์ก็เปิดออก ชายวัยกลางคนอายุสี่สิบกว่าปีคนหนึ่งเดินมาต้อนรับ เขายิ้มด้วยความประหลาดใจ ชายคนนี้มีรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาหล่อเหลา ริ้วรอยเล็กน้อยที่หน้าผากของเขาไม่ได้ทำให้มาดของเขาเสียไปเลย กลับทำให้ดูมีเสน่ห์มากขึ้นเสียด้วยซ้ำ เขากอดเชวียเหมือนแนบแต่ก็ปล่อยออกอย่างรวดเร็ว เอ่ยพยางค์ตอนหายใจว่า “เหมียวเหมียว ฉันคิดว่าเธอจะไม่กลับมาแล้วเสียอีก ช่วงนี้สบายดีไหม”

“ก็งั้นๆแหละ” เชวียเหมียวไม่ยอมก่ประดิษฐ์ถ้อยคำสวยหรูมาหลอกเพื่อนและหลอกให้ตัวเองชินชาในเวลาเดียวกัน เธอขมขื่นพยางค์ยักยอกจากนั้นก็พูดกับลูกชาย “เสียชู้ นี่คือคุณลุงชิว เรียกลุงชิวสิ”

ชิวฉางอวี่เป็นหัวเรือใหญ่ของก๊วนชื่ออวี่เล่อ และยังเป็นคนสำคัญที่มีอิทธิพลในวงการบันเทิงอีกด้วย ปีนั้นเชวียเหมียวเซ็นสัญญาสังกัดบริษัทของเขา เขากับเธอเจอนัด พวกเขาสองคนเคยเป็นนายจ้างกับลูกจ้างกันเมื่อร่วมงานกันนานเข้าก็กลายเป็นเพื่อนสนิทที่พูดคุยกันได้ทุกเรื่อง ทว่าตั้งแต่เชวียเหมียวแต่งเข้าตระกูลเชวียเธอก็ขาดการติดต่อกับเพื่อนในวงการบันเทิงไป ดังนั้นเชียวจยาชู่จึงไม่คุ้นเคยกับลุงชิวคนนี้เลย แต่ก็ไม่ได้ถึงกับไม่เคยเห็นใบหน้าที่ปรากฏตามนิตยสารธุรกิจและบันเทิงบ่อยครั้งนี้เสียทีเดียว

“สวัสดีครับลุงชิว” เชียวจยาชู่ก้มศีรษะค้อมเอวอย่างว่าง่าย

เขาได้หน้าตาตามประเพณีมาจากเชวียเหมียว ไม่เหมือนกับเชียวฉีเจีย แม้แต่น้อย ตอนนั้นภาพยนตร์เรื่องแรกที่เชวียเหมียวแสดง เธอต้องแสดงบทพระเอก ตัวเธอซึ่งเป็นผู้หญิงจึงต้องแสดงบทจอมยุทธ์หนุ่มผู้รักอิสระออกมาให้โดดเด่นโลดแล่นถึงที่สุด ตั้งแต่นั้นมาเธอก็เป็นที่ชื่นชอบของสาว ๆ มากมาย แฟนคลับผู้หญิงของเธอมีกว่าแฟนคลับผู้ชายมากนัก และเชียวจยาชู่ที่หน้าตาละม้ายคล้ายเธอถึงเจ็ดแปดส่วนนั้นยังไป ‘ปรับลุค’ มาอีก

หน้าตาจึงยิ่งดูดีขึ้นอีกระดับ

ชีวนางอวีรู้สึกชอบเจ้าต้นอ่อนน้อย⁴ มีชีวิตชีวาต้นนี้ทันที ไม่ต้องพูดถึง
เรื่องอีกฝ่ายเป็นลูกชายของเซวียเหมียวด้วยซ้ำ

⁴ เป็นการเล่นคำกับชื่อของเลี้ยวซู เนื่องจาก ซู (す) แปลว่า ต้นไม้

วงการบันเทิง

บอกว่า มาบริษัทเพื่อมาดูสักหน่อย...ที่จริงก็มาดูจริงๆ นั่นละ เชี่ยวฉายาซู่ เพิ่งจะนั่งลงไม่กี่นาทีก็ถูกแม่ไล่ออกมา เลขาฯพาเขาไปเยี่ยมชมตามชั้นต่างๆ ตอนที่เดินไปตามทางเดิน หลายต่อหลายคนชะเง้อคอยียาวออกมามองเขา ในใจก็อุทานว่าท่านประธานไปชุดเอาเด็กใหม่ที่มีศักยภาพสูงมาอีกแล้ว หน้าตาแบบนี้ มาดแบบนี้ ผลักดันสักหน่อยก็ดังระเบิด

อย่างไรเสียเชี่ยวฉายาซู่ก็เป็นลูกหลานตระกูลเชียว การอยู่ต่อหน้าสาธารณชนเช่นนี้สำหรับเขาแล้วไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร เขาเดินไปเรื่อยๆ โดยไม่สนใจสิ่งรอบข้าง เวลาดียวกันนั้นเซวียเหมี่ยวก็หยิบบุหรี่ยี่ห้อออกมาแล้วถาม “สูบลักมวนไหม”

ชีวฉางอวี่เอ้อออกมาตามน้ำหยิบบุหรี่ยี่ห้อมาสูบลมหนึ่ง เขาสูดแล้วพ่นควันไปฟลางถอนหายใจ “ฉันคิดว่าเธอเลิกบุหรี่ยี่ห้อแล้วเสียอีก”

“คนที่ใช้ชีวิตอย่างไม่สบายใจนะเลิกบุหรี่ยี่ห้อขาดหรอก” เซวียเหมี่ยวหลุบตาลงเล็กน้อยเพื่อไม่ให้ควันบุหรี่ยี่ห้อเข้าตาจนแดง ปลายนิ้วเรียวยาวของเธอคิบบุหรี่ยี่ห้อมาจ่อปาก ทำทางดูงามสง่าแต่ก็เศร้าหมอง เธอใช้ชีวิตอย่างไม่สบายใจ เรื่องนี้ปิดบังคนอื่นได้ แต่ปิดบังชีวฉางอวี่ไม่ได้ สูบออกตรงๆ เลยไม่ดีกว่าหรือ ยิ่งไปกว่านั้นระหว่างเธอกับชีวฉางอวี่ก็ไม่มีอะไรที่คุยกันไม่ได้ หลังจากเงยไปครู่หนึ่งเธอก็พูดต่อ “เมื่อกี้ที่ฉันบอกให้เธอ

ช่วยหาตำแหน่งงานให้เลี้ยวสู่สักตำแหน่งหนึ่งนะ ไม่ต้องคิดเป็นจริงเป็นจังหรอกนะ ฉันไม่ได้อยากให้เขาเป็นมนุษย์เงินเดือนเข้างานเก้าโมงเลิกงานห้าโมงหรอก”

“เธอหมายความว่ายังไง” ชิวฉางอวีรู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่าง เธอต้องไม่ได้

“ใช่ ฉันอยากให้เขาไปเล่นหนัง” เซวียเหมียวค่อยๆ ฟันคว้นออกมาริมฝีปากสีสว่นมวนลขยับอยู่ภายใต้คิ้วหนาที่ปกคลุม “เธอช่วยหาตำแหน่งงานสักตำแหน่งให้เขาก่อนก็แล้วกัน ให้เขาอยู่ในกองถ่ายสักพัก จะได้คุ้นเคยกับกระบวนการทำงาน แล้วค่อยหาบทที่เหมาะสมให้เขาทีหลัง”

“เธอตัดสินใจเองคนเดียวมากเกินไปหน่อยหรือเปล่า ไม่ถามเลี้ยวสู่หน่อยหรือว่าเขายินดีไหม เขาเป็นคุณชายเล็กของเซียวกรุปนะ แต่เธอกลับจะให้เขาเข้าวงการบันเทิง ถ้าพ่อกับปู่ของเขาโกรธมาก ๆ เข้า จะไม่รับเอามรดกเขาไปหมดหรือ เธอทนมาได้ตั้งหลายปี แล้วทำไมตอนนี้ต้องทำอย่างนี้ด้วยล่ะ” ชิวฉางอวีโน้มหน้าท้อมปรามด้วยความหวังดี

ทว่าเซวียเหมียวกลับไม่ได้ซาบซึ้งในความหวังดีนั้น ต่อหน้าชิวฉางอวีท่าทางของเธอกลายเป็นอีกแบบหนึ่งโดยสิ้นเชิง อารมณ์รุนแรงเหมือนไฟหัวแข็งหาใดเปรียบ นี่ต่างหากจึงจะเป็นโฉมหน้าที่แท้จริงของเธอ “ตัวฉันเองฉันทนได้ แต่เพื่อลูกแล้วฉันทนไม่ได้ เธอรู้ไหมว่าเราพยายามมากแค่ไหน เขายอดเยียมมากแค่ไหน สุดท้ายคนที่เขาเรียกว่าญาตินั้นก็กลับบีบให้เราเก็บงำแสงสว่างของตัวเอง กลายเป็นคนไม่เอาไหน กลายเป็นคนไร้ค่าที่ได้แต่นั่งกินนอนกินรอความตาย หลายเดือนมานี้เขาขังตัวเองเล่นเกมอยู่ในห้องทุกวัน ข้าวก็ไม่กิน นอนก็ไม่นอน น้ำก็ไม่อาบ คนชอบอะไรสวย ๆ งาม ๆ อย่างเขากลับทำให้ตัวเองจนกลายเป็นคนที่ไม่ใช่ฝีมือไม่เชิง ฉันเห็นแล้วเจ็บปวดเหมือนใครมาควักหัวใจยังงัยงั้น! ในสายตาของพวกเขาเธอเขาร่ำรวยมากจริง ๆ รวยจนต่อให้ไม่ทำอะไรไปทั้งชีวิตก็ยังใช้เงินไม่หมด แต่ใครจะรู้ว่าสิ่งที่เขาต้องการจริงๆ คืออะไร”

“แล้วเธอรู้ได้ยังไงว่าเขาอยากเล่นหนัง นักแสดงนะไม่ใช่สิ่งที่อยาก

จะเป็นก็เป็นได้เลยหรอคะ ความยากลำบากของการเป็นนักแสดง เธอคงเข้าใจมากกว่าฉันเสียอีก” ชิวฉางอวี๋โหม่นน้ำอึกครั่ง

“เขาเป็นลูกที่ฉันคลอดออกมาเอง ฉันจะไม่รู้เขียวหรอ เธอยังจำได้ไหม ตอนที่เขาอายุสามขวบ บริษัทเธอเตรียมลงทุนถ่ายหนังแฟนตาซีสำหรับเด็ก ก็เลยจะหานักแสดงเด็กเหมาะๆ ลักคน ฉันแอบมาอ่านให้เขาฟังแทนนิทานก่อนนอน เขาก็เลียนแบบท่าทางในบทนั้นได้ทันที แบบเดียวก็เดินถือไม้เท้าแบบท่านผู้เฒ่าเฒ่าเป็น ถึงจะไม่ได้อ่านบทก็ยังรู้สึกได้ว่าเขาทำเหมือนกำลังแบกกระดองเต่าหนักๆ อยู่จริงๆ แล้วแบบๆ ก็ไปเลียนแบบเสื้อหวงเหลียนกอดฉันร้องไห้โหยบอกว่าแม่จำจะตายไม่ได้นะ แสดงอารมณ์ออกมาเต็มที่แล้วก็สมจริงมาก ไม่ว่าเรียนรู้อะไรเขาก็ทำได้เหมือนสิ่งนั้น เรียกว่ามีพรสวรรค์เรื่องการแสดงตั้งแต่เกิดเขียว ถ้าไม่ใช่เพราะเรื่องที่ฉันอยากจะทำเขาไปอดิฉันถูกคนใช้เอาไปรายงานเหล่าเหี้ยมจื่อละก็ คนที่ดังเปรี้ยงปร้างเพราะหนังเรื่องนั้นต้องเป็นลูกชายฉันแน่ๆ ตอนนั้นฉันยังส่งคลิปให้เธอดูอยู่เลย ขนาดเธอยังชมเลยว่าเขาได้ยืนด้านการแสดงของฉันมาตัวเขาเองยังบอกฉันด้วยว่า...แม่ครับ การแสดงสนุกมาก ต่อไปผมจะเป็นดาราใหญ่เหมือนแม่ให้ได้เลย!” พูดมาถึงตรงนี้เซวียเหมี่ยวก็เผยสีหน้ามีความสุขออกมาในที่สุด หัวสีหน้าก็กลับไปหม่นหมองอย่างรวดเร็ว “แต่...เหล่าเหี้ยมจื่อถูกฉัน แล้วก็พานดูถูกเสี่ยวซูไปด้วย พอท่านไฉ่ยืนเขาพูดแบบนั้นก็เอาไม้เท้าตีเขา ต่ำเขาแรงๆ ว่าเขามันไม่เอาไหน นานวันเข้าเขาก็กลายเป็นคนเงิบๆ พูดน้อย ไม่เลียนแบบพวกสัตว์เล็กๆ คุณตาคุณยาย... แล้วก็ไม่ได้ดูโทรทัศน์อีกเลย พอโตขึ้น แม้แต่ตัวเขาเองก็ลืมไปแล้วว่าตอนแรกตัวเขาเป็นยังไง คนพวกนั้นทำลายหัวใจบริสุทธิ์ของเด็กคนหนึ่งทั้งเป็น แล้วตอนนี้แม่แต่อนาคตของเขาก็กำลังจะขาดสะบั้นไปด้วย”

เซวียเหมี่ยวดับบุหรี่ในมืออย่างแรง เธอเอ่ยทิ้งที่ดวงตาแดงเรื่อ “ฉางอวี๋ ฉันไม่ได้ตัดสินใจเองคนเดียวหรอคะ แล้วก็ไม่ได้ก้าวท้าวเรื่องลูกด้วย ฉันกำลังหาทางออกให้ลูกชายของตัวเอง เธอดูเซาสิ เขาถูกกำหนดมาให้แปลงปรกายอย่างยิ่งใหญ่ ไม่ใช่ของที่ถูกทิ้งขว้างของวงศ์ตระกูล

พวกเขาอยากจะทำสิ่งชั่วช้า ฉันต้องช่วยเขา!”

“เด็ก ๆ มักมีความฝันมากมายหลายรูปแบบ เมื่อโตขึ้นคนที่ทำให้ความฝันนั้นเป็นจริงได้มีก็คนกันเดียว เหมือนเหมือน ฉันเข้าใจความรู้สึกของเธอนะ แต่เธอก็ต้องให้สิ่งชั่วช้าได้มีสิทธิ์เลือกด้วย” ถ้าเป็นคนอื่น ชีวิตอาจอึดจะรับปากไปนานแล้ว ก็แค่ดันเด็กใหม่คนหนึ่งให้ดังเท่านั้นเอง ดูจากปัจจัยต่าง ๆ ในตัวสิ่งชั่วช้าแล้วคงง่ายยิ่งกว่าง่าย แต่เขาจะทำลายความสัมพันธ์แม่ลูกระหว่างเหมือนเหมือนกับสิ่งชั่วช้าเพียงเพราะเรื่องนี้ไม่ได้ ถ้าสิ่งชั่วช้าเข้าวงการบันเทิงแล้วถูกครอบครัวตัดชื่อจากกองมรดก สิ่งชั่วช้าจะไม่เกลียดเหมือนเหมือนไปเลยหรือ เรื่องใจไม่ใส่ระกำเช่นนี้เขี้ยวเหล่าเหยียจ้อทำได้อย่างแน่นอน!

“ฉันรู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ วางใจเถอะ สิ่งชั่วช้าจะฉันคลอออกมาเอง เขาคิดยังไงฉันรู้ดีที่สุด ไม่ว่าใคร ไม่ว่าเรื่องอะไร ก็มาทำลายความสัมพันธ์แม่ลูกของพวกเราไม่ได้หรอก” ตอนนี้เซวียเหมือนนับว่าวางเดิมพันหมดหน้าตักแล้ว เธอเอ่ยซ้ำๆ “เอาอย่างนี้แล้วกัน เธอช่วยหาบทเหมาะสมๆ ให้ฉันสักบทก่อน ให้เขาลองดู ถ้าเขาไม่มีพรสวรรค์หรือว่ากลัวการแสดง ไม่สนใจเรื่องแสดงหนังจริงๆ ฉันค่อยหาวิธีอื่น”

ชีวิตอาจอึดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงพยักหน้าพลางว่า “ก็ได้”

“งั้นฉันฝากเธอดูแลสิ่งชั่วช้าด้วยก็แล้วกันนะ” เซวียเหมือนพ่นลมหายใจยาว

“เขาเป็นลูกชายเธอ ก็เท่ากับเป็น...หลานของฉันด้วย ฉันต้องดูแลเขาให้ได้อยู่แล้วละ” ชีวิตอาจอึดค่อยๆ คิด จากนั้นก็พูดต่อ “แบบนี้แล้วกัน ฉันจะให้เขาไปเป็นผู้ช่วยจี๋เหมือนสักระยะหนึ่ง เอาไว้หาบทเหมาะสมๆ ได้ค่อยให้เขาลองดู”

“จี๋เหมือนหรือ” เซวียเหมือนไม่ได้รู้สึกแปลกกับชื่อราชาจอเงิน ผู้กวาดรางวัลทุกเวทีคนนี้นัก จี๋เหมือนเป็นคนอ่อนโยน ทำอะไรด้วยความใจดีใจกว้าง เป็นคนเข้าถึงง่าย เธอจึงตอบตกลง “ได้ อยู่ในมือจี๋เหมือนจะได้เปิดหูเปิดตาด้วย ได้ยินว่าเขาจะเลิกแสดงหนังแล้วหรือ”

“ก็ไม่เชิงว่าเลิกแสดงหนังหรือก แแต่ต่อไปคงไม่ได้รับงานแสดงเท่าไรแล้ว เธอก็รู้นี่ เขาเป็นผู้ถือหุ้นของกัวนซื้อเหมือนกัน แล้วยังไปลงทุนข้างนอกอีกเยอะ ลงทุนแต่ธุรกิจที่ทำเงินได้ทั้งนั้น วัตถุประสงค์มันค่อนข้างเล็ก เลี้ยงพระพุทธรูปองค์นั้นไม่ไหวหรอก ถ้าไม่ใช่เพราะว่าตอนนั้นฉันช่วยเขาให้กลับประเทศได้ละก็ เขาคงไม่อยู่กัวนซื้อหลายปีขนาดนี้ เขาเป็นคนให้ความสำคัญกับน้ำใจคน รู้จักตอบแทนบุญคุณ ส่งเสียงู้ให้เขาทำอะไรว่างใจได้เลย” ชิวฉางอวี่หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา “เดี๋ยวฉันเรียกเขาขึ้นมาเลยดีกว่า เธอจะคุยกับเขาหน่อยไหมล่ะ”

“ไม่ละ ให้เสียงู้จัดการเรื่องผูกมิตรเอาเองดีกว่า ฉันบ่ทางให้เขาได้เลือกเส้นทางให้เขาก็ยังได้ แต่ฉันจะไม่จับมือเขาเพื่อสอนว่าจะเดินยังไงหรือ” เซียวเหมี่ยวเก็บกล่องใส่บุหรืสี่ทอง สวมแว่นกันแดด จากนั้นโบกมือลา ชิวฉางอวี่ไปส่งเธอที่ลานจอดรถใต้ดินแล้วมองรถของเธอแล่นจากไป จากนั้นค่อยกลับขึ้นมาที่ห้องทำงาน

เซียวฉางอวี่เดินเที่ยวรอบบริษัทรอบหนึ่ง เมื่อได้ยินว่าแม่กลับไปก่อนแล้วก็ไม่ค่อยพอใจนัก เขาเดินหน้าบึ้งเข้าลิฟต์ พอพบว่าในนั้นมีคนอยู่จึงเหลือบมองเล็กน้อยแล้วหลบตา แต่ในใจกลับสบถออกมา ‘เซี่ย หล่อกว่าเธออีก!’

น้อยครั้งที่คุณชายน้อยเซียวจะได้พบคนหล่อกว่าตัวเอง ในใจจึงยังรู้สึกไม่สบายใจ เขามองห่างจากอีกฝ่ายเล็กน้อย สองมือล้วงกระเป๋าทางเกวพลางเอียงตัวหน่อยๆ พิงผนังลิฟต์ ผู้ชายที่ถูกเขาบังเกียจคนนั้นมองเขาเล็กน้อยเช่นกัน จากนั้นก็ก้มหน้ายิ้ม เขาสูงกว่าคุณชายน้อยเซียวที่สูงหนึ่งร้อยแปดสิบสามเซนติเมตรอยู่ถึงครึ่งศีรษะ กะจากสายตาดูสูงหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรขึ้นไป ดวงตาสีฟ้า คิ้วยาวหยาบเข้าไปในโหลวม จมูกโด่งตรง ออว่าโดดเด่นเหนือใคร ชุดสูทสีดำคลาสสิกหรูหราสง่างาม ห่อหุ้มรูปร่างสูงชะลูดแข็งแรงของเขาเอาไว้ สร้างความรู้สึกกดดันให้คนมองข้างกายเขามีเด็กหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่ หน้าตาธรรมดา รูปร่างก็ธรรมดา เพียงแต่ดวงตานั้นเป็นประกายระยิบระยับเป็นพิเศษ ดูมีชีวิตชีวา

ในลิปต์มีแค่สามคนจึงมีพื้นที่ว่างอีกมาก แต่เซียวจยาชูกลับรู้สึกวุ่นวายใจ แสบเหลือเกิน ความรู้สึกไม่พอใจเขียนอยู่บนใบหน้าของเขาหมดแล้ว เด็กหนุ่มเหลือบมองเขาแวบหนึ่งแล้วส่งข้อความในวีแชตให้คนข้างตัว ‘คุณชายบ้านไหนอีกเนีย ดูรอยคล้ำใต้ตากับรูปร่างผอมบางนั่นสิ คิวสาวจนไม่รู้จักควบคุมตัวเอง ไตเสื่อม¹หนักแล้วนั่น!’ ถ้าไม่ใช่คุณชายตระกูลจ้าวรวยสักตระกูลก็คงไม่กล้าแสดงท่าทีเช่นนี้กับจีเหมียนหรงก

จีเหมียนเหลือบมองโทรศัพท์มือถือแต่ไม่ได้ตอบ เมื่อประตูลิปต์เปิด เขาก็ถอยหลังไปสองสามก้าวแล้วผายมือออกมา ทำท่าบออีกฝ่ายว่า ‘ไปก่อนเลยครับ’ เขาโตที่อังกฤษมาตั้งแต่เล็ก ความเป็นสุภาพบุรุษจึงแทบจะฝังอยู่ในกระดูก

เซียวจยาชูเฟิงจะรู้สึกผ่อนคลายได้ก็ตอนนี้อย่างเดียว เขาพยักหน้าน้อยๆ แล้วก้าวออกจากลิปต์ไป คนคนนั้นไม่เพียงแต่หล่อเหลา แต่ยังดูมีระดับมากทีเดียว

จิวจางอวี่เห็นคนสามคนที่เดินเรียงกันเข้ามาในห้องทำงานแล้วก็มีสีหน้าตกใจ “พวกเธอเจอกันแล้วหรือ พอได้เลย ฉันจะแนะนำให้รู้จักนะ เลี้ยวชู นี่คือจีเหมียน ตั้งแต่ฉันไปเธอก็มาเป็นผู้ช่วยของเขา เขาเป็นดาราชายอันดับหนึ่งของก๊วนซื่อ เป็นราชาเงินเพียงหนึ่งเดียวในประเทศนี้ ที่กวาดรางวัลมาแล้วทุกเวที เธออยู่กับเขาจะได้เรียนรู้อะไรหลายอย่าง เซียวละ ส่วนนี่คือฟางคุน ผู้จัดการส่วนตัวของเขา เป็นผู้จัดการส่วนตัวระดับพรีเมียมที่ดีที่สุด เขามีความรู้แน่นมาก จีเหมียน ฟางคุน นี่คือนักเขียนเซียวจยาชู เป็นลูกชายของเพื่อนสนิทฉัน ก่อนหน้านี้อ่านหนังสืออยู่ต่างประเทศหลายปี เฟิงจะกลับมาไม่นานนี้ รีบกวณพวกเธอดูแลเขาหน่อยนะ”

เอ๋ นี่หัวหน้าเราหรือเนีย เซียวจยาชูหน้าแข็งค้างไปเล็กน้อย เขากวาดตามองอีกฝ่ายเร็วๆ แวบหนึ่งแล้วพยักหน้า เขาไม่สนใจหรอกว่าตำแหน่ง

¹ คำนี้มีความหมายตามตัวอักษรคือการไตอ่อนแอ และยังเป็นสแลงหมายถึงเสื่อมสมรรถภาพทางเพศ

ของตนจะสูงหรือต่ำ ขอแค่มีอะไรทำก็พอ เอาไว้สั่งสมประสบการณ์มากพอแล้ว มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธุรกิจบันเทิงอย่างลึกซึ้งเพียงพอค่อยๆไต่เต้าขึ้นไปก็ได้ เขาไม่ใช่คนมักใหญ่ใฝ่สูงมาแต่ไหนแต่ไร แล้วก็ไม่ใช่คุณชายบ้านรวยที่ทนลำบากสักนิดสักหน่อยไม่ได้ด้วย

จี๋เหมือนยิ้มเล็กน้อยแล้วพยักหน้า “พี่ชิววางใจเถอะครับ ผมจะดูแลจายาอย่างดีแน่นอน” ว่าแล้วเขาก็ยื่นมือให้เด็กหนุ่มแล้วเอ่ยอย่างอ่อนโยน “ต่อไปมีเรื่องอะไรก็ตามหาฉันได้ทุกเมื่อ ถ้าฉันไม่ว่างก็ไปหาเสี่ยวฟาง ไม่ต้องกลัวว่าจะยุ่งยากหรอกนะ”

“ขอบคุณครับ ต่อไปก็รีบกลับไปจี้กับพี่คุณด้วยนะครับ” เชียวจายาสูบจับมือกับเขา สีหน้าที่แสดงออกมาดูสงวนท่าทีอย่างมาก แต่ในใจกลับแอบชื่นชม ที่แท้เขาก็เป็นราชาเงินที่กวาดรางวัลทุกเวทีนี้เอง มีนำเล้าออราถึงเจ็ดจำขานานี้! เชียวจายาอยู่ต่างประเทศนานแล้ว เขาไม่เคยดูภาพยนตร์หรือละครในประเทศ จึงไม่รู้จี้จี๋เหมือนเป็นธรรมดา

หลังทั้งสองฝ่ายเจอหน้ากันแล้วก็ไปรับประทานอาหารด้วยกัน เมื่อเห็นชิวฉางอวิพาเชียวจายาจากไป ท่าทีกระตือรือร้นนั้นดูเหมือนกำลังเลี้ยงลูกของตัวเองไม่มีผิด ฟางคุณผู้จัดการของจี๋เหมือนจึงเอ่ยขึ้นด้วยความสงสัย “เด็กคนนี้มีที่มาที่ไปยังไงเนี่ย คงไม่ใช่ลูกกลับๆของชิวฉางอวิหรอกนะ”

งานแรก

ในเมื่อเขาต้องเป็นผู้ช่วยของจี้เหมียน ย่อมต้องทำความเข้าใจ คนคนนี้สักหน่อย เขียวจยาซู่กลับมาถึงบ้านก็เปิดคอมพิวเตอร์เล่นโซเชียลมีเดีย จากนั้นเขาก็ต้องตกตะลึง...จี้เหมียนเป็นราชาจอเงินคนแรกของประเทศ ที่กวาดรางวัลจินหม่า จินเซียง จินจี ไปฮวา หัวเปียว¹ ทุกเวทีพร้อมๆ กัน นอกจากนี้เขายังเคยได้รับรางวัลใหญ่จากต่างประเทศมาแล้วนับไม่ถ้วน อีกทั้งยังเคยเฉียดได้รางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยมจากเวทีออสการ์ มาแล้วหลายต่อหลายครั้ง ประวัติของเขานี้เท่าจนเพื่อนไม่คบ² คุณลักษณะ ของเขาก็หาข้อบกพร่องไม่เจอ เขาคอยชี้แนะและสนับสนุนน้องมากมาย

¹รางวัลจินหม่า (金马奖) หรือ Golden Horse Awards เป็นรางวัลในวงการภาพยนตร์ ใต้หวัน รางวัลจินเซียง (金像奖) หรือ Hong Kong Film Awards เป็นรางวัลในวงการภาพยนตร์ฮ่องกง รางวัลจินจี (金鸡奖) หรือ Golden Rooster Awards เป็นรางวัลในวงการภาพยนตร์จีนแผ่นดินใหญ่ เป็นสามรางวัลใหญ่ด้านภาพยนตร์จีนแบบทั่วทุกภูมิภาค นอกจากนี้รางวัลจินจียังเป็นหนึ่งในสามรางวัลใหญ่ของวงการภาพยนตร์จีนแผ่นดินใหญ่ ซึ่งอีกสองรางวัลคือ รางวัลไปฮวา (百花奖) หรือ Hundred Flowers Awards และรางวัลหัวเปียว (华表奖) หรือ Huabiao Film Awards

²เป็นสแลง หมายถึง เท่มากๆ ที่บอกว่าสวย หล่อ เท่ จนไม่มีเพื่อนหรือเพื่อนไม่คบ เป็นเพราะปกติคนเราอยู่ด้วยกันมักเปรียบเทียบตัวเองกับคนใกล้เคียง ถ้าคนใกล้เคียงหล่อ สวย เท่เกินไป เราก็จะดูแย่ลง จึงไม่อยากจะคบคนที่ดูดีเกินไปเป็นเพื่อน

กับรุ่นพี่ก็ให้ความเคารพอย่างมาก ใครมีเรื่องลำบากอะไรก็เอาใจใส่ช่วยเหลือ มนุษย์สัมพันธ์ยอดเยี่ยม ปกติถ้าโพสต์อะไรในเว็บบล็อกอย่างหนึ่ง ได้โพสต์นั้นก็จะมีแต่คนดั่งๆมาตอบ เรียกได้ว่าพูดออกไปคำเดียวเสียงตอบรับ เป็นร้อย ผลงานที่ได้มาแล้วแต่เป็นผลงานระดับท็อป ภาพยนตร์ทุกเรื่อง ล้วนแต่เป็นผลงานคลาสสิก นอกจากตัวเองแล้ว คนอื่นๆก็ไม่มีทาง จะก้าวข้ามเขาไปได้เลยจริงๆ...

เชียวจยาชู้อ่านข้อมูลเกี่ยวกับเจ้านายคนใหม่ของตัวเองเงียบ ๆ จนจบ เน้นนานหลังจากนั้นเขาก็ค่อยออกมาอย่างชื่นชม “คนคนนี้แท้จริง ๆ เลย!” เขาอยากจะเอาภาพยนตร์ที่อีกฝ่ายแสดงมาดูให้หมด แต่จนปัญญา ที่เวลาหนึ่งคืนนั้นสั้นเกินไป ได้เตรียมจัดซื้อผลงานทั้งหมดเอาไว้แทน เอาไว้ คราวหลังค่อยชื่นชมผลงานเหล่านั้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป หลังจากนั้นเขาก็เริ่มวิเคราะห์อาชีพผู้ช่วยดารา ว่ากันถึงที่สุดแล้วเขาไม่ได้มาเป็นแฟนคลับ จี้เหมียน การจะชอบหรือไม่ชอบผลงานของจี้เหมียนนั้นไม่สำคัญเลย จะทำงานนี้ได้ดีหรือไม่ต่างหากสำคัญที่สุด

ผู้ช่วยดารานั้นแบ่งเป็นประเภทใหญ่ๆได้สามประเภท หนึ่งคือแบบ หัวไป รับผิดชอบงานในชีวิตประจำวันเหมือนกับเลขาฯ สองคือประเภท งานโปรโมต รับผิดชอบงานโปรโมต วางกลยุทธ์ และงานประชาสัมพันธ์ ต่างๆ อาจจะรับหน้าที่เป็นผู้จัดการส่วนตัวร่วมด้วย สามคือประเภทแม่บ้าน รับผิดชอบดูแลเรื่องเสื้อผ้า อาหาร ที่อยู่อาศัยของดารา ผู้ช่วยประเภท โปรโมตนั้นมีเนื้อหางานซับซ้อนที่สุด แต่ก็ประเภทที่มีความก้าวหน้าที่สุด ได้เรียนรู้หลายอย่าง เชียวจยาชู้ยอมถูกใจผู้ช่วยประเภทนี้มากที่สุดอยู่แล้ว แต่เมื่อเห็นคุณสมบัติที่ต้องการสำหรับการทำางานนี้แล้วเขาก็ไม่สบายใจเล็กน้อย

หากต้องการจะเป็นผู้ช่วยโปรโมตที่ดี ก่อนอื่นจะต้องเตรียมพร้อม เรื่องความไวต่อข่าวสารต่างๆ ต้องมีความสามารถด้านการถ่ายทอดกลยุทธ์ แผนการเป็นอย่างดี ตลอดจนมีประสบการณ์การทำงานเป็นทีม ต่อไปก็คือ จะต้องสร้างความสนิทสนมกับแหล่งข่าวที่เป็นทั้งสื่อออฟไลน์และออนไลน์ อย่างเต็มที่ ต้องเตรียมหัวสมองที่ปลอดโปร่งและความสามารถด้านเหตุผล

ที่แข็งแกร่ง แล้วก็ต้องมีความสามารถในการสื่อสารระหว่างบุคคลที่ดีด้วย สามารถใช้งานซอฟต์แวร์งานเอกสารประเภทต่างๆ และเขียนลงอินเทอร์เน็ต ได้อย่างคล่องแคล่ว ถ้อยคำที่ใช้ต้องน่าเชื่อถือ มีความสามารถในการ ร้อยเรียงถ้อยคำดีมาก ความสามารถในการเขียนข่าวและบทความดีมาก สุดท้ายยังต้องมีความสามารถในการเจรจาต่อรองด้านธุรกิจประชาสัมพันธ์ อันยอดเยี่ยมด้วย

สรุปแล้วผู้ช่วยประเภทโปรโมตนั่นไม่ใช่พวกทำงานง่ายๆเลย ตรงกันข้าม งานนี้ต้องใช้ทักษะรวมมิตรที่แข็งแกร่งจึงจะเผยความสามารถ ของตนเองออกมาได้ เชียวจยาซูเช่กดูทีละข้อ ผลคือเขาต้องรู้สึกสิ้นหวังเมื่อ ค้นพบว่า เรื่องประสบการณ์เขาก็ไม่มี เรื่องข้อมูลเกี่ยวกับสื่อมวลชนเขาก็ไม่มี เรื่องพื้นฐานด้านการเขียน คนที่ไปอยู่ต่างประเทศตั้งแต่เด็กอย่างเขาก็ยังไม่มี ที่พอจะตรงคุณสมบัติอยู่บ้างก็คือความสามารถในการเจรจาต่อรอง และการทำงานเป็นทีม แต่ที่จริงแค่สองข้อนี้เขาก็ไม่แน่ใจเท่าไรแล้ว เพราะอย่างไรเสียเขาก็ไม่เคยทำงานด้านนี้ ไม่รู้ว่าจะได้ศักยภาพที่สอดคล้องกับงาน ออกมาได้หรือเปล่า

ที่แท้แม่แต่งงานที่ฟังดูเหมือนง่ายตายไม่ซับซ้อนอย่าง ‘ผู้ช่วย’ นี้ ถ้าอยากจะทำให้ดียังยากถึงขนาดนี้ทีเดียว แล้วเขากลับมายังไงถึงเรียนจบแล้ว จะไปรับตำแหน่งสำคัญในเซียวก๊วยเปล่า ตัวเขาจะมีคุณสมบัติพอหรือเปล่านั้นหรือเปล่า เชียวจยาซูจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ เรื่องรบกวนจิตใจที่สะสมมาหลายเดือนหายไปทันที ภาพฝันก่อนหน้านี้ที่เขาจะ ‘กลับประเทศอย่างภาคภูมิใจ ยิ่งใหญ่เกรียงไกร ทำให้พ่อ พี่ชาย และคุณปู่ มองเขาใหม่อีกครั้ง’ กลายเป็นเพียงเสียงหัวเราะครั้งเดียวในวินาทีนี้

เกิดเป็นคนไม่อาจมักใหญ่ใฝ่สูง แท้ควรจะเหยียบลงบนความเป็นจริง จะดีกว่า เขาสายหน้าถอนหายใจเจิบๆ พลังสมัครแอ็กเคานต์เวย์ป้อ แอ็กเคานต์ใหม่ ตั้งชื่อว่าเสี่ยวซูเหมียว³ แล้วก็กดฟอลโลว์จีเหมียน จากนั้น

³ แปลว่า ตันอ่อนน้อย

ก็ปิดคอมพิวเตอร์แล้วกลับไปทำมากลางความไม่สบายใจและความคาดหวัง
วันต่อมาเขาตื่นนอนเจิดโผนครั้ง รับประทานอาหารเช้าแล้วเปลี่ยนชุดเป็นสูท
ตัวใหม่ จากนั้นก็ส่องกระจกหิวผม

“แม่ เป็นผู้ช่วยดารานี้ต้องเอาใจใส่เรื่องภาพลักษณ์ของตัวเอง จะ
หล่อกว่าดาราไม่ได้ใช่ไหม สัมผัสของผมนี้มันจะดูเท่เกินไปหรือเปล่า ผม
ต้องยอมกลับไหม” เซียวจยาชูลูบน้ำมันใส่ผมพลาจ้อวอด “แม่ ผมจะแย่ง
ความเด่นของจี๋เหมียนไหม ถ้าผมเดินกับเขาพวกนักข่าวคงไม่วิ่งมาถ่ายผม
กันหมดแล้วลืมนี่เหมียนไปเลยหรอเนอะ” พุดจบเขาก็รู้สึกทึ่งว่าสนุกดี ดวงตา
นั้นยิ้มจนหริ่งเหมือนหนูแอบขโมยน้ำมันงา⁴ไป

เวลาลูกชายของเธออยู่ต่อหน้าคนข้างนอกจะเจี๊ยบขี้นมเสมอ ทำให้ดู
ทั้งเท่ทั้งหยิ่ง มีเพียงยามอยู่ต่อหน้าเธอเท่านั้นละที่จะแสดงความขี้เล่นและ
แสดงอาการชื่นชมในความงามของตัวเองออกมา เซียวเหมียวมองไปหน้ายิ้ม
จนตาหิของลูกชายแล้วความขุ่นหมองในใจก็มลายหายไป ดูท่าทางงาน
ให้ลูกชายจะเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง

“ต่อให้ยอมผมกลับมาก็ยังปิดบังความหล่อของลูกชายแม่ไม่ได้อยู่ดี”
เซียวเหมียวยอลูกชาย เมื่อเห็นเขายิ้มอย่างภาคภูมิใจยิ่งขึ้นอีกเธอก็อดยิ้ม
ไม่ได้ เธอเว้นจังหวะไปครู่หนึ่งแล้วแสร้งเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจนัก “เจ้าลูกชาย
ไปเป็นผู้ช่วยคนอื่นมันจะฝืนใจเกินไปหรือเปล่าลูก อยากให้แม่ออกเงิน
เปิดบริษัทให้ไหม” เรื่องจะให้เซียวฉีเจียออกเงินให้มันเธอไม่เคยแม้แต่จะคิด

หลายปีก่อนท่านรองเซียวมีลูกนอกสมรสอยู่ข้างนอก เขาเปิดบริษัท
อสังหาริมทรัพย์ให้ลูกและหาเงินได้เป็นกอบเป็นกำ สุดท้ายคนของตระกูล
เซียวก็อ้างเหตุผลที่ว่า ‘เงินทุนนี้เซียวรุ่ยป็นผู้ออกให้’ มาแบ่งสันปันส่วน

⁴ มาจากนิทานจีนเรื่อง หนูแอบขโมยน้ำมันงา (小老鼠偷油吃的故事) เป็นเรื่องราวของ
หนูสามตัวที่ชอบกินน้ำมันงามาก วันหนึ่งพวกมันเจอไหน้ำมันงา จึงต่อตัวกันปีนขึ้นไปเพื่อให้ได้
ลิ้มรส ทว่าสุดท้ายด้วยความเจ้าเล่ห์และเห็นแก่ตัวของหนูทั้งสามจึงทำให้ร่วงหล่นลงไปและติดอยู่
ในไหน้ำมันงา เพราะความเหนียวเหนียวจึงไม่สามารถปีนขึ้นมาได้ ดังนั้น หนูแอบขโมยน้ำมันงา
จึงมีความหมายอีกนัยหนึ่งคือ เจ้าเล่ห์ เพทุบาย

หุ้นของบริษัทไป แม้แต่อำนาจบริหารบริษัทก็ถูกริบไปด้วย ลูกนอกสมรสคนนั้นนอกจากคำว่า ‘กลับคืนสู่วงศ์ตระกูล’ แล้วก็ไม่ได้อะไรอีกเลย

ในสภาวะเช่นนี้เชรียเหมี่ยวจะพูดเรื่องให้เชียวฉีเจียออกเงินให้ได้อย่างไรกันเล่า เธอรู้ดีกว่าใครว่าลูกชายของตัวเองใจอ่อนแค่ไหน ขอเพียงเหล่าเหยี้ยจื้อพูดอะไรที่ฟังดูแน่นอนนลัค่า เชียวฉีเจียกับเชียวตังปึงส่งสายตาบอแนะให้เขาสักหน่อย เขาก็คงจะทุ่มเทใจถวายชีวิตให้คนพวกนั้นแล้ว เรื่องสร้างธุรกิจของตัวเองนะหรือ ก็ไม่รู้ว่าสุดท้ายแล้วลูกชายของเธอจะต้องเหนื่อยแทบตายเพื่อใครนะสิ เพราะเหตุนี้เชรียเหมี่ยวจึงไม่เคยคิดจะเปิดบริษัทให้ลูกชายเลย เธอกลัวลูกชายจะโทษว่าตัวเองไม่ทุ่มเทมากพอ ดังนั้นจึงเพียงถามหย้งเซิงดูเท่านั้น

เชียวฉาซุคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็โบกมือปฏิเสธ “ไม่ละครับ ถ้าผมไปเปิดบริษัทข้างนอกนะ คุณลุงจะยังไม่วางใจ” ว่าแล้วก็เอาศีรษะมาคลอเคลียกับซอกคอของเชรียเหมี่ยวแล้วเอ่ยถ้อยคำหวานลิ้น “ขอบคุณนะครับแม่ ผมแค่ขยันทำงานในบริษัทไปแค่นั้นพอดีกว่า เป็นผู้ช่วยดาราที่จริงก็น่าสนใจนะแม่ เนี่ย เมื่อคืนผมหาข้อมูลเอาไว้เยอะเลย ดูท้าทายมาก” เขาไม่ได้กระตือรือร้นเกี่ยวกับอนาคตมากเท่าไรจริง ๆ อย่างมากก็แค่ผู้เชียวชาญระดับสูงก็พอ อย่างไรก็ตามมีปัญากับพี่ชายคอยจัดการอยู่ เขาก็ก้าวหน้าได้มากที่สุดเพียงเท่านี้

เชรียเหมี่ยวลูบผมที่ถูกเซตเอาไว้จนแข็งของลูกชาย เธอไม่รู้ว่าควรจะดีใจหรือทอถอนใจให้กับความใจดีและเอาใจใส่ของลูกตัวเอง ลูกชายของเธอทั้งเป็นเด็กดีและเชื่อฟังขนาดนี้ ทำไมคนตระกูลเชียวถึงมองไม่เห็นกันนะ แต่อย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน เงินทุกหยวนที่ลูกชายของเธอหาได้จากวงการบันเทิง เชียวเหล่าเหยี้ยจื้อคงดูแลเกินกว่าจะเอา มีแต่เข้าวงการบันเทิงเท่านั้น ลูกชายของเธอจึงจะมีอิสระและมีหน้าที่การงานโดยสมบูรณ์และผู้ชายที่ประสบความสำเร็จก็ไม่อาจขาดสองสิ่งนี้ได้เลย

ลูกชายของเชรียเหมี่ยวคนนี้แม้ว่าวงศ์ตระกูลจะไม่ได้ให้ความสำคัญ แต่ก็จะเป็นคนที่ล้มเหลวไม่ได้

“ขับรถช้าๆ หน่อยล่ะ ตั้งใจทำงานด้วย แม่จะรอลูกกลับมากินข้าวเย็นนะ” เซวียเหมี่ยวมองรถของลูกชายแล่นจากไป จากนั้นจึงถอนหายใจยาวออกมา

เซียวตั้งปังกกับเซียวฉีเจียไปบริษัทแต่เช้า ดังนั้นจึงไม่รู้ว่าคุณชายน้อยเซียวกลายเป็นคนทำงานเต็มตัวไปแล้ว พวกเขาคิดว่าเซียวจยาซู่ยังอยู่บ้านเล่นเกม

เซียวจยาซู่ตอกบัตรด้วยความฮึกเหิมเต็มที่ เขามาถึงห้องทำงานด้วยการบอกทางจากเพื่อนร่วมงานผู้ใจดี ด้วยฐานะดาราชายอันดับหนึ่งของกัวนชือ จี้เหมี่ยนจึงก่อตั้งสตูดิโอ⁵ ของตัวเองนานแล้ว สตูดิโอของเขาอยู่ภายใต้สังกัดของกัวนชือ ครอบครองพื้นที่ในอาคารของบริษัทหนึ่งชั้นเต็มๆ เดิมชีวิตนางอวี๋คิดจะพาเซียวจยาซู่ไปพบเพื่อนร่วมงานด้วยตนเอง แต่กลับถูกปฏิเสธ เขาจึงได้แต่ส่งฟางคุนเป็นการส่วนตัวให้ดูแลเซียวจยาซู่เป็นพิเศษ แต่ฟางคุนเข้าใจเจตนาของประธานบริษัทผิดไปไกล เขาบอกลูกน้องว่าคนที่มาใหม่นี้เป็น ‘คุณชายน้อยผู้ล้ำค่า’ มาทำงานเล่นๆ เอาสนุกเท่านั้น อย่าได้เรียกใช้อีกฝ่ายเหมือนเป็นเด็กฝึกงานจริงๆ

ด้วยเหตุนี้ตลอดทั้งเช้าเซียวจยาซู่จึงไม่ได้ทำงานอะไรเลย ได้แต่นั่งอยู่ที่โต๊ะตัวเองอย่างประดักประเดิดเหลือเกิน พอมีคนสั่งให้เขาไปพรีนต์ข้อมูล กำลังจะลุกขึ้นก็มีเพื่อนร่วมงานหญิงคนหนึ่งรีบมาแย่งเอกสารไป ทั้งยังยิ้มเอาใจเขาอีกด้วย พอมีคนสั่งให้เขาเขียนร่างข่าวข่าวหนึ่ง กำลังจะตอบรับก็มีคนพูดว่าเขียนเสร็จนานแล้ว...เมื่อมีรูปแบบนี้มากเข้า เซียวจยาซู่ก็ค่อยๆ เข้าใจ...นี่เขาถูกทุกคนปฏิบัติเหมือนเป็นแจกันดอกไม้เนิ่นๆ แค่วงเขาเอาไว้สวยๆ เฉยๆ นี! เมื่อโกรธ เขาก็แสดงอารมณ์ออกมาทางสีหน้าทันที จากเดิมที่ดูหล่อเท่ ใบหน้านั้นกลับเย็นชาแข็งกระด้าง คราวนี้ยิ่งไม่มีใครกล้าเข้าใกล้เขาแล้ว

⁵ ที่มงานย่อยที่ทำงานให้กับดาราศิลปิน โดยที่ดาราศิลปินคนนั้นยังสังกัดอยู่ในต้นสังกัดใหญ่

ฟางคุนหลบอยู่ในห้องทำงานของตัวเอง เขาตั้งบานเกล็ดหน้าต่างบานหนึ่งให้เปิดออกเพื่อแอบมองออกไปข้างนอกแล้วพึมพำ “คุณชายน้อยเชี่ยวชาญนั้นขี้โมโหเหมือนกันแฮะ นี่ขนาดไม่ให้ทำอะไรเลยตลอดช่วงเช้าก็ยังทำหน้าบูดอีก ทำอย่างกับทุกคนติดหนี้เขาอย่างนั้นแหละ นายว่าเขาไม่ยอมอยู่บ้านดี ๆ แต่วิ่งออกมาทำงานทำไม มีแต่จะเพิ่มความลำบากให้พวกเราแท้ ๆ เลย!”

“ผู้ใหญ่ที่บ้านคงบังคับละมัง” จี้เหมียนกำลังรวบรวมสมาธิอ่านบท เขาไม่ค่อยสนใจผู้ช่วยที่มาใหม่สักเท่าไร

“ฉันว่าเขาคงอยู่ได้ไม่นานหรอก นายคอยดูนะ นี่เพิ่งวันแรกเองเขาก็แทบจะระเบิดอยู่แล้ว!” ฟางคุนมองใบหน้าบูดบึ้งของคุณชายน้อยเชี่ยวชาญถึงถ้วนแล้วอดเห็นใจไม่ได้ “ไม่รู้ประธานชีวิตคิดยังไง หน้าตาอย่างเชี่ยวชาญชื่อนี้ เป็นแค่ผู้ช่วยก็น่าเสียดายเกินไป ควรไปเป็นดารามากกว่าต้องดังแน่ ๆ ถ้าชาติตระกูลธรรมดากว่านี้สักหน่อย ฉันจะจับเขามาเซ็นสัญญาเป็นดาราเลยละ”

ทำไมถึงบอกว่าชาติตระกูลของคุณชายเชี่ยวชาญไม่ธรรมดา呢หรือเหลวไหล ผู้ช่วยตัวเล็กๆ ที่ไหนเขาจะสวมชุดสูทสั่งตัดมาทำงานกันเล่าไฮโซเกิน!

“วางใจเถอะ นายคงมีโอกาสนะแหละ พักนี้ประธานชีวิตกำลังหาเด็กมีแววอยู่” จี้เหมียนเอ่ยเสียงเรียบ การทำให้ชีวิตจางอวีถึงกับมองหาเด็กใหม่ด้วยตัวเองได้นะไม่ง่ายหรอก นอกจากเชี่ยวชาญแล้ว เขาก็นี้ก็ไม่ออกว่าจะมีใครหน้าตาใหญ่โตถึงขนาดนี้ได้อีก

“ไม่มาเป็นผู้ช่วยให้นายก็ดีแล้ว เขานะวางมายุ่งกว่านายเสียอีก แต่งตัวก็ดีกว่า หน้าก็หล่อพอ ๆ กันกับนาย ถ้ามาเป็นผู้ช่วยให้นายก็มีแต่หายนะ” ฟางคุนกำลังรู้สึกทุกข์ใจกับเรื่องที่ดาราใหญ่ที่สุดในความดูแลของตัวเองจะเลิกแสดงหนัง เมื่อได้ยินว่ามีโอกาสจะได้เซ็นสัญญารับคุณชายเชี่ยวชาญเข้ามา เขาก็อดดีใจไม่ได้ “เอาอย่างนี้แล้วกัน เต็มพวกเราไปชวนเขามากินข้าวด้วยกันสักมื้อ ดูทิศทางเขาสักหน่อย ต่อไปถึงนายจะออกไปทำงาน

เบื้องหลัง แต่สตูดิโอนี้ก็จะต้องเปิดต่อไป จะได้ปั้นเขามาเป็นคนรับช่วงต่อจากนายไฉล่ะ”

ในที่ลึกลับเหมือนก็เงยหน้าขึ้นมองฟางคุณตรงๆ เขาเอ่ยซ้ำๆ “เป็นคนรับช่วงต่อจากฉันหรือ ไม่ง่ายหรอกนะ” ถ้าไม่มีความสามารถจริง ใครจะกล้าพูดอะไรแบบนี้ในวงการบันเทิงกันเล่า ที่เขามายืนอยู่ในจุดนี้ได้ทุกวันนี้ ไม่ได้อาศัยแต่หน้าตาอย่างเดียวเท่านั้นหรอกนะ

ฟางคุณรีบโบกมือ “อย่าคิดเป็นจริงเป็นจังสิ ฉันก็พูดไปงั้นแหละ ไม่มีใครมาแทนที่ตำแหน่งของนายได้หรอก”

ไฉ่ยืนดั่งนั้นจื๋เหมือนถึงค่อยก้มหน้าลงกลับไปอ่านบทอีกครั้ง